

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 117. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm3631.pdf (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

118 Fra det vestlige Riges Undergang af, havde det østlige eller græske nu hartad i 1000 Aar ført et sært og sygeligt Liv, tit været Graven nær, men dog stedse netop faaet saamegen Lægedom, at det kunde blive ved at drage Aande. I det syvende Aarhundrede styrtede Araberne frem ligetil Constantinopels Mure, og Alt syntes forloren; men den græske, uslukkellige Ild blev opfundet, Araberne maatte vige, og mistede ved Vellyst, Vantro og Uenighed snart Magten. De seldschukiske Tyrker arvede den, indtog Lilleasien og truede den store Stad, men nu drog det vestlige Europa til Asien paa Korstog og ^{*}1204. Tyrkeriget forgik. Henimod Korstogenes Slutning indtog en Deel Venetianer og Franskmænd den christne Stad, isteden for at stride mod Uchristne, og deelde Rigets europæiske Lande imellem sig; men et nyt græsk Keiserdom opstod i Lilleasien, og, strax efter *Bagdads* Forstyrrelse, blev Constantinopel ved Genuesernes ^{*}1261. Hjelp igjen dets Hovedstad. I Begyndelsen af det 15de Aarhundrede stode de osmanniske Tyrker alt seierrige for Constantinopels Porte; men deres Sultan Bajazet fangedes af den mogolske Fyrste Tamerlan, og Rigets Undergang forsinkedes endnu i 50 Aar, indtil Guds Time var kommen, da den forfærdelige Muhamed den Anden reisde sin Trone i den erobrede Keiserstad. Rigets indvortes Vilkaar vare i dette lange Tidsrum ligesaa vidunderlige som de udvortes, og 119 forklare derved disse, men ere end selv uforklarlige uden som tydelige Spor af Guds Finger. Hjertet betyngedes med svære Synder, men Troen bortkastedes aldrig: herom vidne de mangfoldige Stridigheder, selv om dens ringeste Dele, som lige til de sidste Tider førdes, og det med et Mod og en Iver som vidne, at Sjælene ved dem vaagnede i det mindste i Drømme. Som det gik med Troen maatte det nødvendig ogsaa gaa med Videnskaberne: de syntes ogsaa der hverken at kunne leve eller døe; dyrkedes snart med mere, snart mindre Flid, men tabde aldrig deres Agtelse. Saaledes udførdes, trods Menneskenes Vanart, Guds besluttede Raad: de gamle Skrifter og det græske Sprog bevaredes, indtil det vestlige Europa var forberedet til at modtage og bruge dem.